
УДК 94(477)+94(470)+32+63+93+082

ББК 94

Z 40

Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour»

Druk i oprawa: Sp. z o.o. «Diamond trading tour»

Adres wydawcy i redakcji: Warszawa, ul. Wyszogrodzka, 16

e-mail: info@conferenc.pl

Cena (zł.): bezpłatnie

Zbiór raportów naukowych.

Z 40 Zbiór raportów naukowych. „Science - od teorii do praktyki”. (29.03.2013 - 31.03.2013) - Sopot: Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour», 2013. - 124 str.

ISBN: 978-83-63620-96-7 (t.2/1)

Zbiór raportów naukowych. Wykonane na materiałach Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej Konferencji 29.03.2013 - 31.03.2013 roku. Sopot.

Część 2/1.

УДК 94(477)+94(470)+32+63+93+082

ББК 94

Wszelkie prawa zastrzeżone.

Powielanie i kopiowanie materiałów bez zgody autora zakazany.

Wszelkie prawa do materiałów konferencji należą do ich autorów.

Pisownia oryginalna jest zachowana.

Wszelkie prawa do materiałów w formie elektronicznej opublikowanych w zbiorach należą Sp. z o.o. «Diamond trading tour».

Obowiązkowa odniesienia do zbioru.

ISBN: 978-83-63620-96-7 (t.2/1)

"Diamond trading tour" ©

SEKCIJA 17. NAUKI SPOŁECZNE. (СОЦИОЛОГИЧЕСКИЕ НАУКИ)	
13. Тамарович А.Ю.....	50
К ВОПРОСУ О КРИЗИСЕ БЕЛЬГИЙСКОГО ГОСУДАРСТВА	
14. Букреева І.В.....	53
ГРОМАДЯНСЬКА АКТИВНІСТЬ СУЧАСНОГО СТУДЕНТСТВА: РЕГІОНАЛЬНИЙ ЗРІЗ НА ПРИКЛАДІ М. МЕЛІТОПОЛЯ	
15. Горячева О.Н., Кудашова М.А., Стрельчик Ю. И.	56
МОДЕЛИРОВАНИЕ СОЦИАЛЬНОЙ РЕАЛЬНОСТИ С ПОМОЩЬЮ СРЕДСТВ МАССОВОЙ КОММУНИКАЦИИ	
16. Сальніков С.З.....	59
ГРОМАДЯНСЬКА ПОЗИЦІЯ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ: СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ	
17. Глебова Н. И.	62
НА ПУТИ К ОТКРЫТОМУ ОБЩЕСТВУ: ЗА И ПРОТИВ	
18. Афанасьева Л.В.....	65
ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ЕТНІЧНОГО ТА НАЦІОНАЛЬНОГО В ФОРМУВАННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ЕТНІЧНИХ СПІЛЬНОТ В НЕЗАЛЕЖНІЙ УКРАЇНІ	
 SEKCIJA 23. FILOZOFIA. (ФИЛОСОФСКИЕ НАУКИ)	
19. Панцир А.М.	68
ВІДНОВЛЕНЕ ЄВАНГЕЛІЄ: МІСІЯ МОРМОНІВ	
20. Емельянова Ю.П.....	84
ЭТНОС В КОНТЕКСТЕ ТЕОРИИ ОРГАНИЗАЦИИ	
21. Ліщук-Торчинська Т.П.	88
СЮЖЕТ ЯК СПОСІБ ПОБУДОВИ ІСТОРИЧНОГО НАРАТИВУ ТА ПОЯСНЕННЯ МИНУЛОГО	
22. Хромова О.И.	96
СИМУЛЯТИВНОЕ ОБРАЗОВАНИЕ КАК ФЕНОМЕН ПОСТМОДЕРНОЙ КУЛЬТУРЫ	
23. Чумаченко О. П.....	99
ЕСТЕТИКА ІНДИВІДУАЛІЗМУ ЯК ПІДҐРУНТЯ ПРАВА НА СВОБОДУ ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ (ФІЛОСОФСЬКО –КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ)	
24. Райхерт К. В.	105
СИМВОЛИЧЕСКАЯ ФУНКЦИЯ ТЕКСТА (НА ПРИМЕРЕ ЯПОНСКОГО АНИМАЦИОННОГО ФИЛЬМА «УНЕСЁННЫЕ ПРИЗРАКАМИ»)	
25. Нагіленко І.А.....	115
ВИНИКНЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО СВІТОГЛЯДУ ТА ПСИХОЛОГІЇ	



ВИНИКНЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО СВІТОГЛЯДУ ТА ПСИХОЛОГІЇ

Формування української нації відбувається по законам характерним для більшості націй світу. На основі взаємодії, боротьби різних етносів формується єдиний народ зі спільним ДНК, культурою. А також свій вплив мали географічні умови: з одного боку 40% світового чорнозему, з іншого східна та південна України є частиною великого степового океану, який починається від великої китайської стіни, проходить через Монголію, Сибір, країни Центральної Азії, Прикаспій, східну та південну Україну.

Перша землеробська культура, яка розвивається на українських землях у IV – III тисячоліттях до н.е. була трипільська культура. Вона з'являється на теренах України сім з половиною тисяч років тому і захоплює території від Карпат аж до Дніпра. Населення займалось землеробством, ремеслом. Були великі міста Майданець, Доброводи, де жило по десять тисяч чоловік, в містах були двоповерхові будинки, була спеціалізація- цілі вулиці ремісників. Міста розвивались на одному місці 50-80 років, а потім внаслідок виснаження ґрунтів місто спалювалось, а населення переселялось на нові території. Трипільці освоїли мідь.

В цей час за межами Кукутень – Трипільської культури, або її ще називають Старою Європою, населення в Європі та Азії займається збиранням і полюванням. Давньоєгипетська цивілізація виникає на півтори тисячі років пізніше ніж трипільська культура, місто Рим виникає тільки у X столітті до н.е., немає ще стародавньої Індії. «Найвидатнішою цивілізаційною спадщиною нашого народу із найдавніших часів була епоха трипільської культури, що належить до часу так званого мідного віку, або енеоліту. Це IV-III тисячоліття до н.е. Характерною рисою населення, що жило на терені Балкано – Нижньодунайської території і захоплювало південно-східні регіони Прикарпаття і Подніпров'я, було осіле землеробство... Трипільське населення мало досить розвинені ремесла, зокрема гончарство та металообробку. Через їхні території проходили торговельні шляхи. ... Для трипільців був характерним досить високий рівень духовного життя, що відбився на численних орнаментах глиняного посуду. Глиняні скульптурки, зокрема жіночі, символізували прагнення людей до добробуту, пошанування роду й жінки-матері ... Одним із найбільших досягнень епохи трипільської культури є трипільська абетка, яка була розшифрована ще в 50–70 - х роках XX ст.. відомим (що правда, вже після смерті) українським істориком М.Суслопаровим. ... »[1, с.10, 11]

Практично трипільські культурні традиції просліджуються в українському селі та традиціях, багато міст, які були засновані трипільцями, через деякий час оживають і успішно існують до нашого часу.

Кожен п'ятий українець має днк I2, це другий найбільший тип розповсюджений в Україні, цей тип днк вчені пов'язують з трипільською культурою. Вчені, завдяки

археології, знають тільки одну землеробську культуру, яка прийшла з балканського півострова та мала бронзу-- це трипільці. Землеробство розвиває у чоловіків раціоналізм, але панування матріархату посилює рівень відчуттів у житті особистості. Тому система світогляду трипільців могла розвиватися на гармонійному поєднанні у єдине ціле розуму та відчуттів. Індивід при вивченні будь - якого явища, процесу починає на рівні відчуттів (любові, ненависті, байдужості), а потім осмислює за допомогою розуму(раціоналізм), а рішення приймає на основі поєднання в єдине ціле власного розуму і відчуттів. За цю систему мислення трипільців вважають матір'ю українського народу.

Інший з етносів, який мав великий вплив на формування української нації--це арійці (індоарійці), які проживали в Причорномор'ї, в пониззі Південного Бугу, Дніпра.

Арійці першими осідлали коня, винайшли колесо, легкі бойові колісниці, створили нову військову тактику. Основним заняттям для арійців була війна, військові походи та колонізація нових просторів. Війна орієнтує особистість на активну діяльність і сильну волю. До III - II тисячоліть, коли починається черговий малий льодовиковий період, у трипільців починаються неврожаї і арійці переходять Дніпро, трипільці (пелазги) впливають в арійську культурну традицію, даючи їй свої психологічні риси (поєднання раціоналізму та чуттєвого світу в єдине ціле), землеробську культурну традицію. З іншого боку арійська військова традиція, яка виливалась у сильну волю та активну діяльність є гармонійним доповненням до трипільських культурних традицій. Крім того арійське днк R1a мають понад 50% відсотків українців. Арійська (українська) цивілізація, яка виникає у III - II тисячолітті до.н.е. формує культуру, основою якої є **світогляд, що реалізується через гармонійне поєднання відчуттів і розуму у єдине ціле та реалізація через волю даної людини. На рівні психології такий світогляд формує у індивіда цілеспрямованість.**

Подальший розвиток україно-арійської традиції відбувається через нащадків цієї культури: кіммерійців, скіфів(сколоти), антів, гунів.

Останні генетичні дослідження встановили, що в українців немає монгольських, азіатських генів. Це пояснюється географічним положенням та одним із домінуючих видів діяльності аріїв - українців. Будучи частиною великого степового океану, місцевий землеробський етнос із покоління в покоління веде боротьбу з кочовиками. На прикордонних теренах проживає частина арійсько - українського етносу, яка несе військову службу та займається скотарством. Саме ця частина арійсько - українського етносу не тільки воює з азійськими кочовиками, еллінами, але займається торгівлею й сама робить військові походи проти азійських імперій. Тому у грецьких та азійських джерелах назви, які даються цим військам,поширюються на весь арійсько - український народ.

Цікавим є факт, що зміна у північному Причорномор'ї (південна Україна) кіммерійців на скіфів (сколотів), на сарматів не призводить до зміни культури південної України.

Кіммерійці грають роль оборонців україно - арійської цивілізації з IX-VII ст. до. н. е. Контрольовані ними землі доходять до гирла Дунаю та Кубані. Мають укріплені городища: Немирово, Волковці, Пастирське, Мотронівку, Хмільне. Основне заняття--- табунне скотарство, високого розвитку досягла культура бронзи

та кераміки з кольоровими інкрустаціями. Практично кіммерійці продовжують культурні традиції арійсько - трипільської цивілізації, що реалізуються через світогляд індивіда, який сприймає світ через гармонійне поєднання розуму та відчуттів, де це поєднання стає реальністю через сильну волю людини. Такий світогляд можна назвати інтуїтивним. А в психології домінуючою рисою є цілеспрямованість. Сучасні дослідники стверджують, що кіммерійці є вихідцями з середньої Наддніпряни. «Дослідник Білогрудівської культури П. П. Курінний вважає, що не з Азії могли прийти вони (кіммерійці І.Н.), а з середньої Наддніпряни. Їхня культура – продовження (Арійсько - Трипільської І. Н) Трипільської, пристосованої до умов табунного скотарства. Перехід частини осілого населення до табунного скотарства штовхав їх на південь, зокрема на Запоріжжя, з його степами.»[2, с.56]

Кіммерійці-- в перекладі з грецької означає народ, який живе на північ від кого-небудь.

З VII ст. до. н. е. продовжують традиції арійсько - української цивілізації та культури скіфи (сколоти), так греки називають етнос, що живе на території України на північ від грецьких колоній. Скіфи-сколоти займають територію від Буга до Дніпра й Дону. Біля річки Буг жили скіфи – сколоти-скотарі, випасали худобу і перекочувували з нею. Між Бугом і Дніпром – скіфи (сколоти) хлібороби, вони сіяли пшеницю, ячмінь, просо, коноплі і багато іншого. Активно розвивали торгівлю з греками. Мали великі міста, які були відомі ще з часів кіммерійців Мотронинське, Пастирське, Немирівське. Між Дніпром та Доном – сколоти (скіфи) царські. Центром Сколотії (Скіфії) було місто Геррас. По Дніпру було до 500 скіфських поховань- курганів.

Культура часів сколотів(скіфів) залишається кіммерійською. Тобто сприйняття світу та себе в ньому іде через гармонію розуму та відчуття і реалізацію через власну волю, так продовжує розвиватись інтуїтивний світогляд та цілеспрямованість на рівні психології. «Культура часів скитських в основному залишалася киммерійською.»[2, с.58]

Про давні походження скіфів (сколотів), а точніше належність їх до арійсько-трипільської цивілізації, свідчить Діодор Сицилійський «...Сколотська (скитська) нація вважалась за найбільш стародавню у світі, хоч між сколотами та єгиптянами відбувалися довгі суперечки, яка з націй старша.»[1, с.12] Помпей Торг писав: «Сколоти – це найстаріша нація світу. Ця нація (сколоти) плекає справедливість із вродженого нахилу, а не під примусом законів. ... Вони розбили й змусили до втечі єгипетського фараона Сотостріса (Рамзеса II), коли він наважився наступати на Сколотію. Вони знищили Кира з цілою його армією (Томира). Змусили до втечі зі Сколотії перського царя Дарія I (513 – 12 р.до.н.е.). ...»[1, с.12.13]

Цікавим є те, що ні Помпей Торг, ні Геродот, описуючи війну між персами та скіфами(сколотами), не звертають увагу на те, що вони належать до іранської спільноти. Зараз представники іранської спільноти таджики, курди, осетини, іранці, розуміють один одного без перекладача. А дві тисячі років тому іранські мови були ще ближчими, то чому Геродот, Помпей Торг, описуючи запеклу війну між персами та сколотами (скіфами), не звертають на це увагу? Мабуть тому, що ці народи належали до різних культур та цивілізацій. «Проф. П. П. Курінний робить такі важливі висновки щодо скитської культури:

Поховання скитів, скорчене під курганами, має аналогію з похованням трипільців та кіммерійців під курганами, а видатних осіб скити палили (с. Верем'я та Щербанівка – трипільських часів, Білогрудівка – кіммерійських). Обидва обряди переходять до антів і сягають слов'янських дохристиянських часів на Київщині та Чернігівщині.

Скити продовжують розробки трипільської (арійсько – трипільської І. Н) мітології в образах фантастичного звіриного стилю і передають її через анто-слов'ян селу...

Скити користуються всіма формами посуду, виробленого трипільцями. Цікавий «слов'янський» горщик, оздоблений «гребінцевим» орнаментом. Початок його – ямково-гребінцевий стиль, який був провідною формою в трипільській, кіммерійській, скитській та анто-слов'янській культурах і є національною формою посуду.»[2, с.59]

Сама назва скіфів з грецької перекладається, як народ півночі.

Продовжують скіфсько-сколотську культурну традицію сармати, вони є впливовими у північному Причорномор'ї з I-II ст. нашої ери, причому пануючою є у них скіфська-сколотська культура.

Старогрецькі та римські письменники вже з VII ст. до. н. е. знають слов'ян під назвою венедев від грецького «ене» - слава. Тацит вважав прабатьківщиною слов'ян степи Придніпров'я, де кочували скіфи, пізніше сармати. Птоломей називав слов'ян гунами, які живуть на лівому березі Дніпра. Візантійський історик III століття Марціан Гераклійський стверджував, що гуни (хоани) живуть обабіч Дніпра, а не в Середній Азії. Такої точки зору притримувались Аарміан, Марціан Гераклійський. Північнонімецькі хроністи XI – XII сторіччя Адам Бременський, Гельмольд називають Київську Русь – Гунігардом, через населення, яке вважають гунами, гунська столиця Хуе. Тому Гельмольд у XII сторіччі називає столицю Київської Русі Хуе (Київ). Дослідник «Пісні про Нібелунгів» Ф.Гаген стверджував, що Київ те саме місто, яке Гельмольд називає Хуе.

Коли звернутись до візантійських істориків X сторіччя, то Костянтин Багрянородний стверджував, що народ, який ми називаємо скіфами або гунами, себе називає русами.

Про те, що гуни є нащадками скіфів стверджував візантійський дипломат Прісак Панійський, який брав участь у переговорах з імператором гунів Атілою і проживав деякий час в державі гунів.

Атілу він називає нащадком царських скіфів, замість терміну гуни дуже часто по відношенню до населення вживає термін скіфи. І коли мову римлян, греків, готів він відрізняє від гунської, то скіфську він не відрізняє від гунської. Їдучи посольством у гунську державу Атілли, вони беруть перекладача, який знає скіфську мову. Будинки, домінуючий вид діяльності, звичаї, закони все у гунів скіфське. Описуючи традиції гунів, Прісак писав, що споживали та вирощували вони пшеницю, просо, пили мед. Все це продукти землеробства, всі слова гунсько – скіфської мови є слов'янськими. Гунський поминальний ритуал, описаний Прісаком Панійським, виглядав так, оплакавши небіжчика голосінням, на могилі справляли страву (так це в них самих називається). Спроба пояснити це гунське слово за допомогою азійських мов заводить у глухий кут, в українській мові цей термін вживається досі.

Коли Атілла разом з посольством прибуває у столицю Хуе (Київ), його зустрічає хор дівчат, співаючи славу, а дружина першого сановника підносить на рушнику хліб – сіль.

Коли ми проаналізуємо гунські традиції, то побачимо, що вони належать землеробському народу і нічого спільного з традиціями кочових народів не мають. Гуни та скіфи--- це швидше всього римська і грецька назви наших предків та їх культурних традицій. Гунська держава Аттіли будується на **культурній традиції арійсько - трипільської цивілізації, що реалізуються через світогляд індивіда, який сприймає світ через гармонійне поєднання розуму та відчуттів, де це поєднання стає реальністю через сильну волю людини.**

Завдяки сильній волі, яка спиралась на інтуїтивний світогляд, та цілеспрямованості змогла постати гунська держава на чолі з Атіллою. Вона захоплювала величезні терени від Ельби через Віслу, горішні Варти та Одри частини Богемії, Дніпро, узбережжя Чорного моря аж до Дону. Тому всіх слов'ян почали називати гунами.

Рим, Візантія, готи платили данину гунській державі. Гунська держава після смерті Аттіли (453 р.) розпалась. Ще при житті Аттіли частина слов'ян почала рухатись на Балканський півострів. Після розпаду гунської держави продовжився рух слов'ян на Балканський півострів, а на теренах між Дністром і Дніпром та на узбережжі Чорного моря виникає Антська держава. «П. Ковалевський розрізняє слов'ян, які посунулися на Балканський півострів, та антів, від яких походять руси» [2, с.68] Антська держава в культурі, звичаях, державних традиціях є продовженням гунсько – скіфської (арійсько – трипільської) цивілізації. Поховання антів дуже схожі на кіммерійські, скіфські «...обряди (поховання кіммерійські, скіфські І.Н.) переходять до антів і сягають слов'янських дохристиянських часів на Київщині та Чернігівщині.» [2, с. 59] Археологи знаходять. «Найбільше антських речей у басейні р. Росі: луневі фібули, підвіски, лунниці, дзвоники, прорізні бляшки – всі ці речі О. Спіцін та Б. Рибаків відносять до антів і всі вони згодом відбилися в українських речах.» [2, с. 68]

Під ударом аварів держава антів у VII ст., розпадається на велику кількість племен. На теренах, де була держава антів, ми знаходимо племена: полян, сіверян, древлян, дулібів, що зветься пізніше бужанами та волинянами, уличів, тиверців та хорватів, об'єднання цих племен створює русинів – українців, колонізаційний рух на захід частини східних слов'ян приводить до асиміляції балтського племені ятвагів та захоплення їх земель дреговичами, кривичами, полочанами, радимичами-- на цій основі виникає білоруський народ.

Інший напрямок колонізації на північ, фінські землі. Тут закладається місто Новгород і фіни, які приймають слов'янську мову, стають словенами, інші фінські племена мурома, чудь, весь-егорська, ежора, меря, а також слов'янське плем'я в'ятичів формують російський народ.

Релігія русинів – українців була язичницька (народна). Одним із головних богів був Дажбог – бог сонця. Ця традиція походить з арійсько – трипільської і має своє продовження у кіммерійській, скіфсько – сколотській, гунській, антській культурі.

Русино – українці у релігії обожнювали природу, можна сказати олюднювали її. Природа була населена великою кількістю божеств: лісовики, водяники, мавки.

«Для українця вся природа була населена масою різних божеств: польовики, лісовики, водяники, русалки, мавки та інші живуть мовляв, у річках, болотах, у лісах і можуть приймати образи тварин» [2, с.76] Прихід весни пов'язувався з цілою системою обрядів, які вважались закінченням панування одних богів, приходом інших. І в зміненій формі через християнство вони збереглись до наших часів.

Богиня Мокоша вважалась охоронницею роду. Її зображували на фронтоні хати з високо піднятими руками. Вона молилась за розвиток і збереження роду, була його оберегом.

Для русинсько – української традиції засновником роду був лелека. Ця традиція має історію ще з часів трипільців, які називали себе пелазгами, тобто синами лелеки. Традиція виводити свій рід від якоїсь тварини приводила до включення людини у природу, її оприроднення. «У релігійних віруваннях українців існували дві течії: обожнення природи в різних формах та культ роду.»[2, с.76] Цікавою рисою української язичницької релігії є життєрадісність, відсутність жорстоких богів. Крім того обряд поховання русинів – українців язичницького періоду нічим не відрізняється від поховань антів, гунів, скіфів, кіммерійців, арійсько – трипільських.

В українській язичницькій традиції князя обирали на всенародному віче, причому великий вплив на вибори кандидатури князя мали волхви – жерці. Правив такий обраний князь один рік. Коли врожай був гарний, а кількість народжених переважала померлих, то такого князя залишали ще на один рік, в іншому випадку він втрачав свою посаду. Така система була у державі антів, пізніше – у державі волиннян-дулібів, а також у племенних об'єднаннях полян - русинів, древлян, сіверян, уличів, тиверців, дулібів, які пізніше діляться на волинян та бужан, білих хорватів.

Найвпливовішим серед цих племен було плем'я полян - русинів, саме вони змогли створити сильну державу зі столицею у Києві. Причому назва Русь використовується для Київщини, Переяславщини, Чернігівщини, Волині, Галичини.

Цю назву поляни та інші слов'янські (українські) племена отримали від кельтів рутинів (русинів), які проживали у кінці II – поч. I тис. до н. е. поруч зі слов'янами, вони розчиняються у слов'янському середовищі, залишаючи українцям: стрижки під макітру, довгі вуса, які зовуть козацькими.З кельтської в українську мову прийшли слова: кінь, корова, книга, смерека, сало. А також Вій М.Гоголя, це не хто інший як кельтський бог Барол. Кожен п'ятнадцятий українець має кельтську хромосому R1b. «З історії Римської імперії відомо, що ... Юлій Цезар підкорив Галлію, звідки, з провінції Прованс, за свідченням Тацита, було витіснене кельтське плем'я бастарнів, яке мало самоназву – рутини (русини). Ці рутини пішли на Подунав'я, частина їх з'явилась у Прикарпатті. Після Маркоманської війни 166 – 169 рр., в якій брали участь придунайські кельтські племена, зокрема й рутини-русини, частина їх була переселена у Фракію, частина рушила на схід, до Криму й Подніпров'я. Тут вони, певно, наблизились до кордонів полян, тут вони й могли зіткнутись із готами ... У Прикарпатті кельти-русини змішалися зі слов'янами, ослов'янилися і дали місцевому населенню ще одну назву – рутини, або русини ...»[1, с.19, 20]

Ослов'янившись, кельти повністю сприйняли **арійсько – трипільський світогляд, основою якого є поєднання розуму та відчуттів індивіда у єдине ціле та реалізацію через власну волю. Такий світогляд називається інтуїтивним. А на рівні психології породжує цілеспрямованість.** Крім кельтів через такий же процес

ослов'янення та прийняття арійсько – трипільського світогляду пройшли і варяги. У язичницькій українській традиції взірцем реалізації інтуїтивного світогляду є волхви.

Зміни у язичницькій релігії були пов'язані з тим, що вона не змогла знайти Бога, який був би одночасно Богом і людиною, та ідеальним у всіх відношеннях. Крім того, язичницька релігія вважала князя виборною посадою, а існувало велике бажання передати владу у спадок.

Прийняття християнства 988 році у Київській Русі міняє форму сприйняття в українській культурі, залишаючи незмінним національну ідентичність. У Київській Русі формується Софійне християнство під впливами язичницьких традицій, візантійських, болгарських, католицьких традицій. Сам термін Софія означає практична мудрість, центром реалізації якої є особистість, що реалізується в речах. «Є мудрість, яка в голові – «Логос»; є мудрість, яка в бутті, в речах – це «Софія.»[3, с.28]

Особистість сприймає Благодать у Софійній традиції, спочатку через відчуття – це любов, „...і зійшло на нього благословення Всевишнього, – споглянуло на нього все - милостиве око благого Бога і возсіяв розум у серці його,...»[4, с.101] Коли Благодать (любов) возсіяє в серці людини, вона буде освітлювати розум людини, тобто гармонізує внутрішній світ людини. Сприйняття Благодаті-любви на рівні відчуттів є неповним, без його осмислення, розуміння особистістю у Софійному (русинсько-українському) християнстві. „ Тільки від благого розмислу і гостроти розуму ти збагнув, що Бог є єдиним творцем невидимого і видимого, і що послав до людей спасіння ради возлюбленого Сина Свого”.[4, с.115] Особистість у Київській Русі, сприймає Нове Євангеліє через гармонійне поєднання любові(відчуття), розуму(осмислення та розуміння на базі знань і віри) в єдине ціле, що стає основою свободи, волі. Християнство відповідало цьому світогляду, тому що Ісус Христос був втіленням Бога в неповторній, ідеальній особистості. „Справа в тім, що християнство – це теїстична релігія, тобто Бог у ній не субстанція, і Бог там не енергія, як брахманізм, Бог – особистість, така ж особистість, як кожна із нас. Ця особистість має біографію (Євангеліє), у неї є характер; відомо, що Ісус плакав, але ніколи не сміявся.”[3, с.28]

Практично Софійне християнство продовжує арійсько-трипільські традиції, які у світі індивіда синтезує в єдине ціле розум і відчуття, а воля стає центром реалізації цього поєднання. Одночасно у особистості вперше виникає свобода вибору між власним призначенням, даним Богом, і гріхом та не виконанням свого призначення. „ „Нова людина” Іларіона була вільна у виборі шляху, який міг вести і до спасіння, і до падіння. Тут вибір надавався людині”.[4, с.15]

Призначення особистості дане від Бога, тому, коли ти його якісно виконуєш, тобто є гарним селянином, ремісником, князем, ти не тільки працюєш на себе, а створюєш умови для процвітання духовного християнського центра-- Києва. Одночасно особистість розуміє та відчуває, що її неповторність є проявом роду та етносу, до якого вона належить. Так у софійному християнстві починає формуватись свобода вибору та персоналізм.

З точки зору доктора історичних наук, професора В. В. Яременко, митрополитом Іларіоном у слові „Про Закон і Благодать” була створена основа українського християнського світогляду, який претендував на самостійну

роль у європейському суспільстві та мав протихазарську, протиболгарську, противізантійську спрямованість. Проявами такого світогляду було уявлення про Київ, як духовний центр, з такими святинями, як Києво – Печерська Лавра, Софія Київська, також „Божою Благодаттю” Андрія Первозванного.

„Київ ніколи не претендував на роль „третього Риму”, а хотів задовольнитися роллю „другого Єрусалима” з такою православною святинею, як Києво – Печерська лавра, із провіщеною апостолом Андрієм Первозваним „Божою Благодаттю”, першим митрополитичим храмом на Русі – Софією Київською. Київ віддавна був Золотоверхим...”[4, с.17]

Софійне християнство Київської Русі є самобутнім і самодостатнім, проявом української культурної традиції. **Арійсько – трипільські традиції продовжуються у софійному християнстві. Основні цінності цього християнства--- це особистість, яка сприймає існуючий світ, через гармонію розуму та відчуттів (філософія серця), та реалізує це поєднання через власну волю, розуміє і відчуває свою спорідненість з родом русинів та новим духовним центром християнства--- Києвом (персоналізм), і має свободу вибору, за яку несе відповідальність.** „Україна потребує своєї віковичної духовності, тієї духовності, що народилась в надрах ... цивілізації України-Русі, тієї духовності, яка втілювала Києво-Могилянська академія, загалом духовності, яка зробила Україну суб'єктом світової історії.”[5, с.470]

Новий етап розвитку Софійного християнства з його головними цінностями формується в період існування козацької держави Зіновія-Богдана Хмельницького. У Софійному християнстві особистість сприймає існуючий світ через гармонію розуму й відчуттів (філософія серця), реалізує це поєднання через сильну волю, розуміє та відчуває свою спорідненість з родом русинів і новим духовним центром християнства Києвом (персоналізм), має свободу вибору, за яку несе відповідальність з його персоналістичним світоглядом.

Українське козацтво виникає на кордоні двох цивілізацій: з одного боку Європа, з іншого Османська імперія. Цей кордон проходив по теренах Московського князівства, Речі Посполитої (Південна та Східна Україна), Австро-Угорщини (Балканський півострів), Мальтійського ордену. На всіх цих теренах йшла війна між двома цивілізаціями, тому прикордонне населення, несучи військову службу, звільнялось від податків і отримувало підтримку від влади. Виключенням були українські козаки, вони захищали південні та східні кордони України, але їх в своїй більшості вважали біглими селянами, кількість реєстрових козаків була невелика і платню їм не платили регулярно.

За часи Дмитра Вишневецького (Байди) козацтво стає прикордонним військом з своєю власною системою самоорганізації, незалежною від держави Речі Посполитої. Тільки за часи Петра Конашевича –Сагайдачного козацьке військо вступає до Київського братства. Внаслідок цього вони починають представляти цінності всього українського суспільства. **У культурних традиціях Запорозького козацтва відбуваються великі зміни, зберігаючи характерну психологічну рису русинсько-української традиції – цілеспрямованість, наполегливість, зростає роль окремої особистості. Козаки – це люди, які вірять у своє призначення дане від Бога і розуміють, що тільки активна, діяльна особистість через своє життя може реалізувати це призначення. Завдяки зростанню ролі індивідуальності в**

культурній традиції і відбувається перехід від персоналістичного світогляду до індивідуально-персоналістичного, це результат освітньо-політичної діяльності братств, Київсько-Могилянського колегіума.

За часи Зіновія-Богдана Хмельницького відбувається покаяння всієї України, тому індивідуально-персоналістичний світогляд стає основою українського суспільства. Цей світогляд відповідає русинсько-українській психології. Український індивідуалізм часів козаччини будь-яку подію чи людину спочатку сприймає на рівні відчуттів, потім осмислює за допомогою розуму, і, поєднавши розум та відчуття в єдине ціле, реалізує через власну волю. Причому індивід відчував і розумів свою належність до роду українців, який тоді асоціювався з козацтвом. Тому **індивідуально-персоналістичний світогляд практично розкриває суть української домінуючої риси, яка називається цілеспрямованістю. Виникнення цієї психологічної риси пов'язане з системою світосприйняття, яке з часів арійсько – трипільської цивілізації, Київської Русі до Козацької держави орієнтується на поєднання в єдине ціле відчуттів та розуму в світогляді індивідуальності й реалізації цієї єдності через власну волю.**

Центром індивідуально-персоналістичної української культурної традиції часів козаччини стає індивідуальність, яка сприймає існуючий світ через єдність власних відчуттів і розуму, реалізує все це через власну волю. Саме за часи козаччини відбувається процес формування української нації.

Вперше на теоретичному рівні суть української культурної ідентичності була розроблена митрополитом Іларіоном у XI ст., реалізована у Київській Русі через Софійне християнство. Мала продовження у Козацькій державі, цьому сприяв Києво-Могилянський колегіум. А пізніше розвивалась завдяки „філософії серця” Григорія Сковороди, а також діяльності покоління 30-40х років XIX ст. Тараса Шевченка, Миколи Костомарова. У XIX – XX ст. її зберігали, вдосконалювали Юліан Романчук, Володимир Барвінський, Михайло Драгоманов, Михайло Грушевський, Іван Франко, Михайло Павлик, Микола Міхновський, Симон Петлюра, Микола Хвильовий, Дмитро Донцов, В'ячеслав Липинський та багато інших.

За часи входження України до складу інших держав частина українців асимілює, тому відбуваються зміни у світогляді в співвідношенні розуму, відчуттів, волі, домінуючу роль починають грати відчуття при ослаблій волі та другорядній функції розуму. Тому в українців, які пройшли процес асиміляції, замість цілеспрямованості з'являється така риса, як впертість.

Висновки. Український світогляд--- це гармонійне поєднання відчуттів та розуму у єдине ціле та реалізація цієї цілісності через волю даної людини. Такий світогляд розвиває індивідуально– персоналістичне сприйняття світу, вищим проявом якого є інтуїція. На рівні психології такий світогляд формує в індивіда цілеспрямованість. Індивідуальність при такому світогляді спочатку пізнає саму себе, розбирається в своїх задатках, здібностях, потім через сродну працю розвиває свої здібності, та зайнявши соціальне положення, яке відповідає його здібностям, повністю їх реалізує і стає щасливою.

У сучасному світі в процесі глобалізації індивідуальність не тільки виховується у власній культурі, але зазнає впливів інших культур. В українському суспільстві найяскравіше проявляються впливи:

Європейська культура (західнохристиянська), яка починається з окатоличення Аристотеля, Томою Аквінським, що призводить до того, що у співвідношенні розуму, відчуттів, волі домінуючу роль грає розум. Індивідуальність такою культурою виховується у раціоналізмі. А реалізується через професійну діяльність, яка дозволяє розкрити їй своє призначення у суспільстві.

Євразійська культура (російська), яка формується з прийняттям основних принципів візантійської культури,--- це ідея богообраності або культурної вищості (росіян), яка реалізується через колективізм та месіанську функцію керівника. У співвідношенні розуму, відчуттів, волі у цій культурі домінуючу роль грають відчуття; розум грає другорядну роль при ослаблій волі. У центрі світогляду, сформованого такою культурою, стоїть колектив з ідеологією (богообраності або культурної вищості). Індивідуальність такої культури--- це прояв його богообраності або унікальності культури.

Українська культура починає формуватися за часи арійсько - трипільської цивілізації, розвивається у Київській Русі (Софійне християнство - філософія серця), Козацькій державі та підтримується через діяльність Г.Сковороди, Т.Шевченка і представників інтелігенції XIX - XX століть. Сприйняття існуючого світу, суспільства індивідом у цій культурі відбувається через поєднання відчуттів, розуму в єдине ціле та реалізацію цієї єдності через сильну волю індивіда. На рівні психології це породжує цілеспрямованість. Світогляд у цій культурі на перше місце ставить індивідуальність, яка відчуває та розуміє єдність зі своїм родом та нацією (персоналізм), тому він є індивідуально - персоналістичним, найвищим проявом якого є інтуїція. Процес реалізації індивідуальності в українській культурі починається через самопізнання, продовжується завдяки сродній праці, завершується через заняття тієї соціальної ніші, яка відповідає його здібностям або таланту.

Українська культура і створений нею світогляд та психологія є основою розвитку українського суспільства. Тому реалізація українського світогляду та психології в житті індивідуальності та будівництво стосунків з європейською і євразійською культурами на основі гуманізму і толеранції--- це шлях розвитку українського суспільства.

Література:

1. Іванченко Р.П. Історія без міфів: Бесіди з історії укр. державності: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. - 2 - ге вид., переробл. і допов. - К.: МАУП, 2007. - 624с.
2. Полонська - Василенко Н. Історія України: У 2 т. Т. 1. До середини XVII століття. К.: Либідь, 1992. - 640 с.
3. Сергій Кримський. Софія Київська. Ефект високого неба. Україна Incognita / За загальною ред. Л. Івшиної. - Видання третє, стереотипне - К.: Українська прес-група, 2004. - 400с.
4. Іларіон, митрополит. Про Закон Мойсеєм даний і про Благодать та Істину в Ісусі Христі втілених. - К.: МАУП, 2004. - 176 с.
5. Сергій Кримський. Принципи духовності XXI століття. Дві Русі / За загальною ред. Л. Івшиної. - Видання третє, стереотипне - К.: Українська прес-група, 2004. - 496 с.